

Vlčí královna

knihy druhá

sepsal Waughin Jarth

Z pera Montocaie, mudrce prvního století třetího věku:

82 3.v.:

Rok poté, co provdal svou čtrnáctiletou vnučku, princeznu Potemu, za krále Mantiarca ze nordského království Samoty, sňal císař Uriel Septim II. ze svých ramenou břemeno vlády. Císařem se stal jeho syn Pelagius Septim II., a jeho pokladnice byla v důsledku otcova špatného hospodaření značně vyčerpána.

Potema se jako nová královna Samoty setkala s nechutí starých nordských rodů, které na ni pohlížely jako na cizačku. Mantiarco byl vdovec a jeho bývalá královna se u lidí těšila velké oblibě. Zanechala mu syna, prince Bathorgha, jenž byl o dva roky starší než jeho macecha a neměl ji rád. Král však svou královnu miloval a trápilo jej, že prodělávala jeden potrat za druhým. Až do svých 29 let, kdy mu porodila syna.

97 3.v.:

Musíš s tou bolestí něco udělat! vykřikla Potema a vycenila zuby. Léčiteli Kelmethovi se ihned vybavila rodící vlčice, ale vypudil ten obraz ze své mysli. Jistě, její nepřítelé ji nazývali Vlčí královnou, ale ne proto, že by byla vlku fyzicky podobná.

Tvoje Výsost nemá žádné zranění, které bych mohl léčit. Bolest, kterou cítíš, je přirozená a porodu prospěšná. Chystal se přidat více slov útěchy, jenže to nestihl. Sotva stačil uhnout před zrcadlem, které po něm hodila.

Nejsem žádná děvečka s prasečím rypákem! zavrčela, "Jsem královna Samoty, císařská dcera! Vyvolej daedru! Vyměním duši všech svých poddaných za trochu pohodlí!"

Má paní, řekl léčitel s obavami v hlase, a raději zastřel paprsky chladného ranního slunce těžkými závěsy. "Takovou nabídku není moudré činit ani v žertu. Oči Zapomnění neustále slídí po takovém ukvapeném zvolání."

Co ty víš o Zapomnění, léčiteli? zabručela, ale její hlas už byl mírnější, tišší. Bolest ustoupila. "Podal bys mi zrcadlo, které jsem po tobě hodila?"

Hodíš ho znovu, paní? tázal se léčitel s napjatým úsměvem, ale poslechl ji.

Pravděpodobně ano, odvětila, prohlížeje si svůj odraz. "A příště se trefím. Ale vypadám hrozně. Čeká na mě pán Vhokken stále ještě v sále?"

Ano, Veličenstvo.

Tak mu řekni, že se jen upravím a hned jsem u něj. A nech nás o samotě. Zakřičím na tebe, až se bolesti vrátí.

Ano, Veličenstvo.

O několik minut později byl do komnaty uveden pán Vhokken. Byl to neuvěřitelně tlustý muž, kterého přátelé i nepřítelé nazývali Hora Vhokken a jehož řeč připomínala slabé hřmění. Ze všech lidí, které znal, byla královna jedním z několika málo těch, jimž vůbec nenaháněl strach. Usmál se na ni.

Jak se cítíš, má královno? zeptal se.

Příšerně. Zato ty vypadáš, jako by na Horu Vhokken přišlo jaro. Podle tvého dobrého rozpoložení hádám, že ses stal velitelem vojsk.

Jen dočasně, dokud tvůj královský choť král neprozkoumá, co je pravdy na zvěstech o zradě mého předchůdce, pána Thonea.

Pokud jsi vše nachystal tak, jak jsem ti poradila, tak potřebné důkazy najde, usmála se Potema a vzepřela se na lůžku. "Pověz mi, je princ Bathorgh dosud ve městě?"

Že se vůbec ptáš, Výsosti, zasmál se Hora. "Dnes je vytrvalostní turnaj a dobře víš, že ten by si princ nikdy nenechal ujít. Ten hoch v jednom kuse vymýšlí nové strategie sebeobran, aby měl každý rok na hrách co předvést. Nevzpomínáš si, jak loni vstoupil do ringu beze zbroje a poté, co dvacet minut odrážel útoky šesti ozbrojenců, odešel bez jediného škrábnutí? Bojoval na počest své zemřelé matky, královny Amodethy."

Ano, vzpomínám si.

Není mým ani tvým přítelem, Tvoje Výsosti, ale musíš tomu muži přiznat zasloužený respekt. Pohybuje se jako blesk. Neřekla bys to do něj, ale zdá se, že vždycky dokáže využít svou nemotornost ve svůj prospěch a rozhodit tím protivníka. Povídá se, že ten styl pochytíl na jihu od orků. Prý se od nich naučil, jak pomocí nějaké nadpřirozené síly předvídat nepřátelský útok.

Nic nadpřirozeného na tom není, řekla královna tiše. "Zdědil to po svém otci."

Mantiarco se nikdy takhle nepohyboval, uchechtl se Vhokken.

To jsem nikdy neřekla, namítla Potema. Zavřela oči a zařala zuby. "Bolesti se vrací. Zavolej mi léčitele, ale nejdřív mi ještě řekni jedno - začala už stavba nového letního paláce?"

Myslím, že ano, Výsosti.

Nemysli! vykřikla, sevřela dlaní pokrývku a prokousla si ret, až jí po tváři vyrazil pramínek krve. "Jednej! Postarej se, aby stavba začala okamžitě, dnes! Závisí na tom tvoje budoucnost, moje budoucnost i budoucnost tohoto dítěte! Jdi!"

O čtyři hodiny později vstoupil do komnaty král Mantiarco, aby se podíval na svého syna. Políbil královnu na čelo a ona se na něj slabě usmála. Když mu podala dítě, skanula po jeho tváři slza. Za ní rychle následovala druhá a pak další.

Můj pane, řekla láskyplně. "Věděla jsem, že máš citlivou duši, ale že až tolik?"

Není to jen kvůli dítěti, ač je krásné. Má všechny ty nádherné rysy jako jeho matka. Mantiarco se smutně obrátil ke své ženě, starou tvář zkroušenou trápením. "Má drahá ženo, v paláci jsou potíže. Tohle narození je vlastně jediným důvodem, proč dnešek není nejtemnějším dnem mé vlády."

O co jde? Něco s turnajem? Potema se v posteli posunula výš. "Něco s Bathorghem?"

Ne, nejde o turnaj, ale s Bathorghem to souvisí. Neměl bych tě v takovém stavu děsit. Potřebuješ si odpočinout.

Můj choti, řekni mi to!

Chtěl jsem tě po narození našeho dítěte překvapit darem, a tak jsem nechal opravit starý letní palác. Je to překrásné místo, nebo alespoň bývalo. Myslel jsem, že by se ti mohlo líbit. Abych řekl pravdu, byl to nápad pána Vhokkena. Bývalo to Amodethino oblíbené místo. Do králova hlasu se vkradla hořkost. "Teď jsem se dozvěděl proč."

Co ses dozvěděl? zeptala se Potema tiše.

Amodetha mě tam podváděla s vojevůdcem, jemuž jsem důvěřoval, pánem Thonem. Psali si dopisy, něco tak odporného jsi ještě nečetla. A to ještě není to nejhorší.

Ne?

Data těch dopisů se shodují s dobou Bathorghova narození. Vychoval jsem toho chlapce a miloval jej jako vlastního syna, Mantiarcův hlas se zalykal pohnutím. "Jenže on je Thoneho potomkem, ne mým."

Můj drahý, řekla Potema, již bylo starého muže téměř líto. Objala ho rukama kolem krku, takže jeho slzy dopadaly na ni a jejich syna.

Od nyníška, řekl tiše, "již Bathorgh není mým dědicem. Bude z království vypovězen. Z dítěte, které jsi mi dnes porodila, vyroste vládce Samoty."

A možná nejen to, řekla Potema. "Je také císařským vnukem."

Dáme mu jméno Mantiarco Druhý.

To by bylo skvělé, můj drahý, řekla Potema a políbila králi slzami zmáčenou tvář. "Ale mohla bych navrhnout jméno Uriel, po mém dědovi císaři, který nás spojil sňatkem?"

Král Mantiarco se na svou ženu usmál a kývl hlavou. Někdo zaklepal na dveře.

Můj pane, řekl Hora Vhokken. "Jeho Výsost princ Bathorgh dokončil turnaj a očekává tě, aby ti předvedl svou trofej. Úspěšně odolal útokům devíti lučištníků a obřího škorpiona, kterého jsme přivezli z Hammerfellu. Dav vyvolával jeho jméno. Nazývají jej Nezasažitelným mužem."

Přijmu ho, řekl král Mantiarco smutně a opustil komnatu.

Ale ano, lze ho zasáhnout, a pořádně, řekla Potema unaveně. "Ale dá to trochu práce."

Skyrim.4fan.cz